

Sygn. akt II KO 21/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

w sprawie **S. R.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 maja 2017 r.

wniosku Sądu Rejonowego w P. z dnia 11 maja 2017 r., sygn. akt II K (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w P. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o rozważenie potrzeby przekazania opisanej wyżej sprawy innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że oskarżony przebywa w Zakładzie Karnym w S. i jest zaliczony do kategorii osadzonych, o której mowa w art. 88 § 3 i 212a § 1 k.k.w. w P. i pobliskich miejscowościach nie ma jednostki penitencjarnej, w której mogą przebywać osoby zakwalifikowanej na wskazanej kategorii osadzonych, a w Zakładzie Karnym w P., z którego oskarżony, po przetransportowaniu, mógłby zostać doprowadzony na rozprawę, liczba miejsc jest ograniczona. Zważywszy, że oskarżony zadeklarował wolę uczestniczenia w rozprawie, w ocenie Sądu Rejonowego w P., dobro wymiaru sprawiedliwości

uzasadnia wystąpienie do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w P. nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego obowiązku rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają. Taka sytuacja w rozważanej sprawie jednak nie zachodzi, ponieważ dobro wymiaru sprawiedliwości polegające na rozpoznaniu sprawy bez zbędnej zwłoki, w rozsądnym terminie, nie jest zagrożone. Przedstawiona przez Sąd Rejonowy sytuacja sprowadza się w istocie do kwestii organizacyjno – technicznych. Organy sądów, a także Ministerstwo Sprawiedliwości są zobowiązane do takiej organizacji pracy sądów, by te mogły realizować swoje obowiązki zgodnie z właściwością miejscową i rzeczową, a nadto w warunkach gwarantujących przestrzeganie zasady z art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. Przypomnieć również należy, że zgodnie z art. 15 § 2 k.p.k. wszystkie instytucje państwowe i samorządowe są obowiązane w zakresie swego działania do udzielania pomocy organom prowadzącym postępowanie karne i to w terminie wyznaczonym przez te organy. Sygnalizowane przez Sąd problemy ze znalezieniem dla oskarżonego miejsca w odpowiednim zakładzie karnym nie mogą stanowić przeszkody w rozpoznaniu sprawy, a w szczególności nie mogą uzasadniać naruszenia właściwości miejscowej sądu i przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Odmienne punkt widzenia mógłby doprowadzić do sytuacji, że w podobnych sprawach o właściwości sądu decydowałoby miejsce osadzenia oskarżonego, a nie reguły z art. 31 i 32 k.p.k.

Kierując się powyższym orzeczono, jak na wstępie.

